

Отъ дълбочината на пещерята долитатъ за-
таени възгласи на черковни пѣсни, но богомол-
цитѣ не се виждатъ.

Пристигатъ двама колибари — мъже къмъ 60
годишна възраст, съ тояжки въ ржце.

Заставатъ предъ входа съ калпаци въ ржце,
прекръстятъ се и се вслушватъ.

Първиятъ. Свѣтитихий започватъ! Окъсняхме!
Вториятъ. /отдъхвайки/ Нозетѣ ни нещатъ да ни
/слугуватъ.

- Ще траиме!.. Надъ нази има Богъ!
За насъ — не би!... За нашитѣ чада
— ще бжде пѣкъ! Щомъ Майсторъ Лаля

/вискатъ
Жамията на Султанъ Селимъ Втори
да съгради!... То е голѣма честъ...
Не само честъ, а и голѣмъ късметъ...

- Какъвъ късметъ! Като чухъ — не по-
/вѣрвахъ.

Султанъ Селимъ отъ толкова прочути
голѣми, хе, зидари по свѣта
да избере на наденецъ синътъ

- Така си е: тамъ където е текло —
пакъ ще тече... не е това на слука!
Тукъ Божий прѣстъ ще кажа има азъ...
Пѣкъ случи се и хубавъ, личенъ день:
да се сберемъ: хемъ Майстора да видимъ
и на едно молитва да си сторимъ...
Да го запазва Богъ отъ врагове
и да крепи голѣмия му даръ.

- На Майстора Богъ далъ е умъ и сила,
та сигуръ съмъ — не ще да ни посрами.
Дано салъ ний да бждемъ тукъ на постъ
единодушни съ вѣра на гърди!

/Ставатъ. Преди да тръгнатъ първиятъ старецъ
се вгледва и се спира/

Първиятъ. Ей Майсторътъ!... Почакай да го видимъ.
Вториятъ. /вгледанъ/ Тѣй!... Той! Я вижъ какъвъ
/левентъ, яначенъ!